

DEPARTE, FOARTE DEPARTE, în Laponia finlandeză, în țara aurorii boreale și a iernilor lungi, într-un capăt de lume neumblat și pustiu, se înalță muntele Korvatunturi. La poalele acestui munte se află un sat cu totul neobișnuit, cu ateliere, grajduri pentru reni și case roșii. Cine oare să fi ridicat un sat într-un asemenea loc? Ei, cine altul decât Moș Crăciun?

Mai sunt doar douăsprezece zile până la Crăciun și toți spiridușii din Korvatunturi se pregătesc pentru marea sărbătoare.

Micul Ville iubește foarte mult Crăciunul, ca toți spiridușii. Să ofere daruri este tot ce știe el mai bine să facă pe lume.

Ce-ar fi să pregătească el un cadou chiar pentru Moș Crăciun? Da, dar ar trebui să fie ceva cu adevărat special.

Ville s-a gândit ce s-a gândit și deodată s-a luminat la față.

— Dacă i-aș face Moșului o surpriză în fiecare zi care a mai rămas până la Crăciun? i-a spus Ville cățelului său, Rekku. Aș reuși să-l fac fericit zi de zi pe Moșul și i-ar fi și lui mai ușor cu pregătirile pentru Crăciun. Hai, trebuie să născocesc douăsprezece surprize... O, ce amuzant va fi!

1 Lui Ville i-a fost ușor să născocască prima surpriză. În biblioteca Moșului, care era și camera lui de lucru, puteai admira în voie cea mai mare harababură din tot satul Korvatunturi. Cărți și jucării, scrisori și dosare erau aruncate care încotro și, printre ele, zăceau o mulțime de hârtii zburătăcite. Nimeni nu mai făcuse ordine pe acolo cel puțin în ultima sută de ani. Moșul, sigur nu. „Ja să-i fac eu o surpriză Moșului și să le pun pe toate frumos, la locul lor”, s-a gândit micul Ville. „Apoi îi șterg și lentilele telescopului de urmele de degete, șterg și rafturile de praf, și cărțile...”

Ușor de zis. Însă Ville abia a reușit să intre pe ușă de câte lucruri aruncate alandala îi stăteau în cale.

— Vai, cum să răzbesc eu aici? a spus Ville. Eu voiam doar să-i fac fericit pe Moș Crăciun...

— Ville, uită de curățenie și mai bine du-te afară, la joacă, a spus Moșul când l-a văzut. Asta chiar m-ar face fericit, să știi.

Mare înțelept, ca întotdeauna, Moș Crăciun. Știa că pentru micul Ville e mult mai amuzant să se joace decât să facă ordine. Ca să vezi.

2 În ziua următoare, s-a lăsat un ger atât de năpraznic, încât Ville a petrecut întreaga zi în casă. Mama lui Ville și alte câteva mame, mătuși și buniciuțe se adunaseră să împletească fulare și mănuși de lână. „Ja să m-apuc eu să-i fac Moșului o căciulă călduroasă”, s-a gândit Ville. „Roșie o fac, să vezi ce-o să-i placă.”

Dar tocmai când voia să se apuce de treabă ca un spiriduș harnic, de cine știe unde s-a ivit un pisoi. Tocmai lângă Ville.

— Hei, ăsta e ghemul meu! i-a spus Ville pisoiului.

Dar pisoiul era și el foarte harnic.

Mai târziu, Ville i-a dat totuși cadoul Moșului.

— Moș Crăciun, nu mi-a ieșit o căciulă, dar uite un ghem de lână. E special, să știi.

Moșul s-a bucurat:

— Ville, iar m-ai făcut fericit. Dintotdeauna mi-am dorit un ghem de lână care să miaune.

4 În ziua următoare, gerul s-a mai domolit. Copiii-spiriduș s-au apucat să construiască oameni de zăpadă, castele, dardelușuri și cazemate.

Ville a construit un ren. I-a făcut coarne din niște crengi, iar în loc de ochi și gură i-a pus bucăți de cărbune. Pentru nasul renului, Ville a primit de la mama sa o cireasă roșie.

— Ce bine mi-a ieșit, i-a spus micul Ville cățelului. Ar trebui să i-l ducem Moșului, să fie fericit și azi.

8 Peste noapte s-a așternut iar zăpadă proaspătă, așa că dimineața spiridușii au curățat mai întâi drumurile și abia apoi s-au întors la pregătirile pentru Crăciun.

Pe când Ville își lua lopățica din magazia de unelte ca să ajute și el la dezzăpezire, a auzit cum Moșul i se plângea altui spiriduș:

— Iarăși a zburat timpul. Și câte mai avem de făcut... Ehe, de nu s-ar mai mișca atât de repede acele ceasornicului!

Ville era nedumerit. După părerea lui, acele ceasornicului nu se mișcau deloc repede, ci mult prea încet! Până la Crăciun mai erau, oho, încă cinci zile incredibil de lungi pentru un mic spiriduș.

Dar i-a venit pe loc o idee nemaipomenită, însă trebuia să aștepte până la căderea nopții.

9 Seara, micul Ville i-a copt Moșului un castron întreg de turtă dulce. Arătau bine și miroseau delicios.

— Mmm! Ia să gust și eu una, a zis Ville. Uite numai asta, în formă de inimă. Nu se va supăra Moșul pe mine pentru atâta lucru. Ville a luat o înghițitură.

Era atât de bună, încât spiridușul a mai mâncat o bucată.

„Chiar că sunt bune”, s-a gândit el și a luat o a treia bucată...
Apoi a patra... a cincea... a șasea...
Și Rekku a ronțăit câteva bucăți.

După o vreme, a trecut și Moșul prin bucătărie.

— Uite, Moș Crăciun, a spus micul Ville, turtă dulce, pentru tine.

— Mulțumesc, Ville, a spus Moșul. Mmm, n-am mai gustat demult așa firimituri bune de turtă dulce.